

едно дете. Воиръ станалъ опасенъ и господарьтъ му го подарилъ на Версайлската зоологическа градина близо до Парижъ. Тогава лъвътъ билъ вече на четиринадесетъ месеца, а кучето на шестъ. Дветъ приятелени животни били изпратени заедно.

Лъвътъ бързо възмжжавалъ. Гжста грива покрила главата му. Къмъ кучето, другарь отъ негово детинство, той се държалъ както и по-преди: милвалъ го, позволявалъ му да си играе, да го хапе по ушитъ, спѣлъ заедно съ него и даже търпеливо понасялъ и нѣкои несправедливи обноси на кучето.

Веднажъ на лъва дали кжсъ месо. Кучето заграбило месото, не позволило на страшния си другарь да се доближи до него, и надъ всичко отгоре изяло само всичкото месо предъ очитъ на лъва. Лъвътъ претърпѣлъ и не направилъ нищо на кучето. Друга още по-голѣма обида му била нанесена отъ неговия приятель: кучето поискало да изтръгне отъ лъва едно парче, хвърлило се, охапало лъва по главата и кръвь потекло. Лъвътъ не разкжсалъ кучето за тази несправедлива постжпка; даже когато се хвърлило втори пжтъ да му отнеме месото, лъвътъ и тогава постжпилъ благородно, — той се ограничилъ само да острани нападателя съ мощната си лапа.

Минало доста време. Дружбата между страшния звѣрь и кучето продължавала. И тя би продължавала още дълго време, ако смъртьта не турила край на това приятелство, почнато още презъ детинството на дветъ животни въ Африка. Кучето умрѣло. . . Грозенъ ревъ се раздалъ отъ клетката на лъва. Воиръ ревѣлъ отъ тжга за своя загубенъ другарь!
